

VAROLMAYANLAR

Ne zaman hayal kursak, kanatlanırız

İşte bir hayal

Sadece senin ve benim için

Ne zaman hayal kursan

Elinde bir anahtar tutarsın

O kapıyı açar

Seni özgür bırakan.

Gecenin içinde kanayan

Kutsal Yüreğin peşinde

Işığa koş

Bulacaksın Kutsal Yüreği

Büyücünün çığlığı geliyor

Gökyüzü ikiye ayrılıyor

O gözlerinin içine bakıyor – Çabuk!

Yetiş gökkuşağına

Kararmadan – Hücüm!

Ronnie James Dio

Milenyum**Yeni çağın gazetesi**

30.11.2010

Kıyamet günlükleri bulundu

Kaos çağının sırrı çözüldü mü? Bir çöp kutusunda ele geçirilen 2009 yılına ait günlükte yazılanların yaşadığımız tuhaf olaylara ve karşılaştığımız tanımlanamaz varlıklara açıklama getirdiği iddia ediliyor. Gazeteniz Milenyum o günlüğü ele geçirdi.

Hayatın her alanını alt üst eden, eskiden olduğu gibi barış ve huzur içinde yaşamamızı engelleyen gerçekdışı olayların sebebi halen açıklık kazanmadı. Din adamları kıyametin koptuğunu ilan etseler de büyük çoğunluk, olup bitenin mukaddes kitaplardaki kıyamet alametleriyle ve mahşer sahneleriyle örtüşmediği konusunda hemfikir. En koyu dindarlar bile kıyamette dirileceği yazılan peygamberlerini beklemeyi bıraktı.

Bilim insanları ise yakın geçmişe kadar destekledikleri tüm teorilerin bir bir çökmesiyle fizik kanunlarının ve mantığın tarihe karıştığını, kaosun hâkim olduğu bir dünyada söyleyebilecekleri hiçbir şeyin olmadığını dile getirerek bir

anlamda emekliliklerini ilan ettiler.

Birleşmiş Milletler'in atadığı bir grup uzman, olayların başladığı İstanbul'daki araştırmalarına devam ediyor. İki ay önce çalışmaya başlayan ekip geçen hafta Kartal'da bir çöp kutusunda, bu tuhaf olayları açıklayabilecek bir günlük ve çeşitli belgeler buldu. Yetkililerin söylediğine göre günlükte yazılanlar hayatımızı içinden çıkılmaz devasa bir karmaşaya dönüştüren ve her geçen gün Őiddetini artırarak yaşantımızı tepetaklak eden bu açıklanamayan olayların kaynağına ışık tutuyor.

Halk arasında "Kıyamet Yazıtları" adıyla anılmaya başlanan bu günlüğün henüz kimliği belirlenemeyen geçen bir işadamına ait olduğu, gelen bilgiler arasında.

Günlük üzerinde çeşitli incelemeler yapıldı. Farklı ülkelerden gelen bilim insanları, emniyet görevlileri, astrologlar, komplo teorisyenleri ve paranormal uzmanları günlük üzerinde çalıştılar fakat bir sonuca ulaşamadılar. Bulunan günlüğün hedef Őařırtmak için yaratılan bir dzmeceenin parçası olduğu ihtimali üzerinde duranlar da var, yaşananları kusursuz bir Şekilde açıkladığını iddia edenler de...

Herkesin peşinde olduğu günlük, bugüne kadar kamuoyundan sır gibi saklanıyordu.

Gazeteniz bu duruma bir son vermek için yola ıktı. Dünyayı kaosa sürükleyen açıklanamaz vakalara ışık tutabilecek

her şeyin bir an evvel halkla paylaşılması gerektiğini düşünüyorduk. Bu amaçla yoğun güvenlik önlemleriyle saklanan bu günlüğe ve diğer gizli belgelere ulaştık.

Elimizde cilt cilt ayrılmış, farklı tarihlere ait günlükler, bazı çizimler, resimler, gazete kupürleri, senaryo taslakları, fotoğraflar ve ses kayıt deşifreleri var.

Bunları dağınık bir şekilde kamuoyuna ulaştırmak yerine düzen ve disipline bağlı kalarak sunmayı uygun gördük. Olayların başlangıcını ve gidişatını en anlaşılabilir şekilde sizlere aktarmak için günlükteki yazılar ile dokümanları kronolojik sıraya dizmek gerekiyordu. Olayları daha iyi kavrayabilmeniz ve belki de medeniyetimizi tehdit eden bu melânetten nasıl kurtulmamız gerektiğini çözebilmeniz umuduyla edindiğimiz belgeleri editör süzgecinden geçirerek daha anlaşılır bir hale getirdik. Başlıklar ve aradaki editör notları, yazılan günlüklerin daha rahat okunması ve içerdiği ipuçlarının daha iyi idrak edilmesi için orijinal metine eklenmiştir.

Şaşıracaksınız, dehşete kapılacaksınız, günlüğün yazarına lanet edeceksiniz, belki de okuduklarınıza hiçbir anlam veremeyeceksiniz ama günümüzde yaşananların şu ana kadarki en iyi açıklaması, hatta tek açıklaması bu sayfalarda gizli.

Uyarmak zorundayız; okurken dalıp gitmeyin, kapılarınızı kilitli, pencerelerinizi kapalı tutun. Emniyet görevlileri

Özellikle zemin katta oturan vatandaşların pencerelerini, panjurlarını ve kepenklerini kapamaları konusunda uyarıda bulunuyor çünkü dev sürüngenlere, korkunç iblislere ve tuhaf yaratıklara dair ihbarlar her geçen gün artıyor.

Başlangıç**Belge 1**

İsimsiz bir günlük... Kalın, siyah ciltli bir Ece Ajandası bu. Kapağın sağ altında beyaz bir etiket var, üstüne “17 Mart 2009 - ...” yazılmış. Kırmızı şerit, daha ilk sayfada bırakılmış. Günlüğün sayfaları beyazmış, eskidiğinden sararmış. Silik satır çizgileri ve açık kırmızı bir kenar çizgisi sayfaları soldan kesiyor. Yazarın el yazısı çok güzel değil, yine de rahatça okunabiliyor.

Genç bir işadamının günlüğü ve olağan**olaylar serisi**

17 Mart 2009

Bu sabah dairemnden dışarı adımımı attığımda saat yediyi beş geçiyordu. Tam zamanında paspasın üzerindeydim! Savaştan zaferle dönüp vaktinde kralının karşısında eğilen bir şövalye gibi kendimle gurur duydum. Bir an, göğsümün kabardığını, kibirli bir ifadeyle apartman boşluğunda beni izleyen halkıma, –halk derken kalorifer borusuna, basamaklara, tırazana, paspasa ve otomat düğmesine– selam verir gibi poz kestiğimi, en azından bu sahneyi aklımdan geçirdiğimi hatırlıyorum. Bu, günümün geriye kalanının başarı dolu ilk anıydı ve bunun son başarım olmayacağını müjdeliyordu bana.

Bir insanın her sabah 7.05'te kendisini apartman kapısının önündeki paspasın üzerinde bulmasını başarı saymayacak zavallılar olacaktır. Son üç yıldır istisnasız her sabah aynı saatte, aynı dakikada kapının dışında hazır ve nazır şekilde durmamı da küçümseyebilirler. Bu yüzden kaybedip duruyorlar... Kazanmak istiyorlarsa, iyi izlesinler beni, sabahları en hızlı hazırlanan işadamını...

Önce biraz hesap: Takım elbise giyen çalışan bir erkeğin işe yetişmesi için 7.05'te kapısının dışında olması gerekiyorsa o kişinin saat en geç 6.25'te, taş çatlasa 6.30'da uyanması gerek. Ben ise 6.48'de uyanarak aynı saatte hazır olabiliyorum. Uyandıktan sonra ihtiyaçlarımı gidermek, bir şeyler atıştırıp, hazırlanıp evden dışarı çıkmak için ihtiyaç duyduğum süre tam tamına 17 dakika. Şükürler olsun ki, bu yarışta kimsenin bilmediği bazı kestirme yollar biliyorum.

Zekâ dolu bir sistem benimkisi: Uyanma anı önemli; alarmlı saatler, uyandırma servisleri, hepsi yalan. Tanrı akıllı telefonları korusun. Tam teşekküllü, avuç içi bilgisayardan hallice telefonumun alarm fonksiyonu, sizi ne olursa olsun uyandırmakla görevlendirilmiş bir Terminator gibi asla pes etmiyor. Şifonyerin rahatça

uzanamayacağınız köşesine konan telefon ve seçilen doğru zil tonu uyanmanızı garanti altına alır. İlk kural: Ne olursa olsun hiçbir şey değişmemeli. Zaman kazandırıcı tüm ufak manevralar sırasıyla, muntazam bir şekilde yapılmalı. Eğer her şey yolunda giderse saat tam yediyi beş geçe kravatımı takmış, ütülü takım elbisemi giymiş, çantamı kapmış bir şekilde kapımın önündeki paspasın üzerinde olurum. İkinci kural: Asla aynı anda ikiden az şey yapma.

Telefonu susturduktan sonra sistemin aritmetik kısmı başlıyor: Gecedен şifonyerin üzerine koyduğum bir bardak suyu sağ elimin yardımıyla mideme indirirken sol elimle en üst çekmeceyi açıyorum. Bir yandan sol elimle çoraplarımı çıkarıyorum, diğer yandan bardaktaki su bitip de sağ elim serbest kalınca çoraplarımı ayağıma geçiriyorum. Çorapların en üstteki çekmecede olması, önemli bir ayrıntı. Eğer çoraplarım bir alt çekmecede olsaydı bu iki hareketi aynı anda yapamaz ve bugüne kadar her gün bu iki hareketi aynı anda yapmaktan dolayı kazandığım 1 saniyeyi, yani tüm iş hayatım boyunca toplamda kazandığım 1 saniye x 1530 günü = 1530 saniyeyi, yani 25,5 dakikayı (nereden baksan yarım saat) hayatıma ekleyemezdim.

Odamdan çıkıp mutfığa geçer geçmez tost makinesine ekmek arası kaşar koyuyorum (hazır kesilmiş kaşar peynirlerinden al, kesmekle uğraşma!), tost makinesinin düğmesine basıyorum, sonra su ısıtıcısına dönüyorum (tüm bu cihazlar manevralarımı hızlı kılabilmem için bitişik duruyorlar), he-men yanındaki sürahiden su boşaltıyorum, ısıtıcının düğmesine basıp dümeni tuvalete kırıyorum.

Herkes gibi kalkar kalkmaz doğrudan tuvalete gitmektense, boşaltma ihtiyacımı birazcık erteleyerek mutfaktaki işlere start vermek bana kayda değer bir zamanı hediye

ediyor. Böylece mutfakta kabak gibi –başka hiçbir şey yapmadan– suyun kaynamasını ve tostun kızarmasını bekleyerek geçireceğim, kabaca tahminle 1 dakikayı zaman tanrısından çalıp, kum saatime katıyorum. 1 dakika deyip geçmemeli, bu klasik sıralamayı değiştirmeyi akıl ettiğimden beri geçen süreyle, yani 1330 iş günüyle çarparsak 1330 dakika eder ki, bu da 22,16 saate eşittir, ki nereden baksan bir gün eder bu! Yine de mutfak ve tuvalet sırasını değiştirdiğim için kazandığım bu süreyle yetinemem; esas olay tuvalette bitiyor. Genelde herkes mesanesini boşaltırken bir şey yapmaz, ki bu büyük bir hatadır. 1 dakikaya yakın bir süre kamışından çıkan sarı suyu izlemek dışında yapabileceğin şeyler vardır. Örneğin dişlerini fırçalayabilirsin. Böylece dişlerini fırçalamakla harcadığın 51 saniye senin olur, bunu yaşadığın her günle çarparsan ciddi bir süre çıkacaktır karşına. Tamam, çorapları çekmecedan çıkartırken bir bardak su içmenin veya işerken diş fırçalamanın benim icatlarım oldukları konusunda çok iddialı değilim. Bu veya buna benzer taktikleri deneyen başka insanlar olabilir ama bir konuda çok iddialıyım, paten-ti için adaylığımı ilan ediyorum! O da şu; işiyorsunuz, mesaneniz boşaldı ama son birkaç damla için sallanır veya aletinizi sallarsınız ya. İşte o sallamadan önce, o son gıdımlarda henüz (ç)işiniz teorik olarak bitmemişken eğilip sifona basabilirsiniz. Zaten o son sallama bölümünde tuvaletteki suyu sarartabilecek kadar idrar çıkmaz. Sifona eğilmek ve düğmeye basmak, sonra tekrar doğrulmak için harcadığınız süre ise 1 saniyedir, bunu yaşadığımız her günle ve her gün en azından sekiz dokuz defa işemeye gittiğiniz için sekiz ya da dokuzla çarparsanız, kazandığımız vakit hiç yabana atılamaz. Görüyorsunuz ya, zaman tanrısına çalım atmanın bin bir türlü yolu var.

İhtiyaç molası ve olabilecek en hızlı sakal tıraşından son-raki gidişat da belli:

Mutfağa dön, tost makinesinden aldığın kızarmış tostuna ısırık atarken bardağına poşet çayı at, üstüne ısıtıcıda fokurdamakta olan sıcak suyu boşalt (Isıtıcının tık sesini çıkarmasını bekleme, fokurdama başladıysa kaynamış demektir, en az yarım saniye kazanırsın). Asla aynı anda ikiden az şey yapma. Tostuna ikinci ısırığı atarken, çay bardağındaki şekeri karıştır. Tostunu çiğnerken, çayını yudumla. Ağzını silerken, ilaç çekmecesinden antimigren hapını (Excedrin) al, yut. (Bu herkesin gündeminde olan bir hareket değil ama çoğunluğun antimigren hapi yerine One A Day gibi popüler hapları kullandığını düşünürsek, ortak hareketler kapsamında değerlendirebiliriz...) Mutfaktan çıkarken, yarım kalan çayı lavaboya dök. Çık, takım elbiseni giy. Haftada bir temizliğe gelen Hatice teyzenin bağladığı kravatlardan (bir türlü öğrenemedim!) en düzgününü takarken, antredeki Bond çantayı kap, ışıkları kapat. Hazırsın artık, at kendini dışarı. Saati kontrol et. Tam yedi sıfır beş olması lazım.

Önemsiz gibi görünebilecek ufak zaman kazanma hilelerim sayesinde doğru zamanda doğru yerdeyim, fakat yarış bitmiş değil; on dakikada metroda olmalıyım. Asansör benim katımda değilse gelmesini asla beklemem. Yürüyerek zemine inişim taş çatlasa 17 saniye. Herhangi bir komşuyla karşılaşırsam “Günaydın” demem; bazen bir “Günaydın”, “Nasılsınız”la devam eden “Aidatlar da çok yüksek”e varan, kafadan 35 saniyeye mal olan bir sohbeye yol açabilir. O yüzden “yabani komşu” damgasını yeme pahasına “Günaydın”laşmam, böylece –caddede karşıdan karşıya geçme faslı uzamazsa– aritmetiğime sadık kalarak tam zamanında varabilirim metroya. Ama mesela hep korkmuşumdur; yolda uzun zamandır görmediğim biriyle karşılaşırsam onunla konuşabilmek için sadece iki dakikam var. En fazla üç dakika. Eğer ona dört dakika

verirsem ekstradan geçen süreyi uzun ve hızlı adımlar atarak, hatta koşarak kapatmam gerekiyor. Neyse ki mahalle esnafıyla selamım yok denecek kadar az, bu muhitte bir tanıdık görme ihtimalim de pek yok. Zaten bu saatte bir dostumu görsem muhtemelen onun da acelesi olacak, bu yüzden o da bana dört dakikasını ayırmak istemeyecek. Sorun yok, aritmetiğe devam...

Trafik ışıklarının olduğu direktteki düğmeye bas (senden önce biri basmıştır mutlaka ama sen yine de işini garantiye al), sana yeşil yanmadan, arabalara kırmızı yandığını fark edince karşıya geç (en az bir saniye kazanırsın), metro girişine yürü, aşağı inen merdivenlerin sensörünün seni algılamasını bekle, merdivenler çalışınca sağdaki yerini al, merdiven inerken kıyafetindeki kırıksıklıkları düzelt, turnikeye gelince Akbil'i bastır, metroya inen merdivenlerin sensörünün seni algılamasını bekle, merdivenler hareket edince sağdaki yerini al, istasyona geldin. Doğru yerde treni bekle, "doğru yer" varış durağında yukarıya çıkan yürüyen merdivenin en yakınında duracak olan vagonun durduğu yerdir. Her gün orada, o aynı vagonun aynı kapısından bineceksin ama buna değecek çünkü bu sayede fazladan 15 saniyen cebinde.

Üç durak sonra iniyorsun, seçtiğin vagon sayesinde 5 saniye sonra yürüyen merdivene herkesten önce vardın, merdivenlerin sağ tarafına geç, yavaşça yürü, koşan gençler yoksa istasyondan ilk çıkanlardan biri olacaksın...

Bundan sonrası fiks: İki trafik ışığını kullanarak karşı caddeye geçtikten sonra köşedeki gazete bayisinden gazeteni al, şirket binasına yürü, binanın kapısında sensör seni al-gılar algılamaz şirketin açılır kapanır kapısından geç, çantayı x-ray cihazına bırak,

çantana diğeri tarafa geçerken cebinden kartını çıkar, çantanı aldıktan sonra kartını turnikeye göster, içeri gir, asansörü bekle, diğeri bekleyenlerle birlikte asansöre bin, üç dört kere farklı katlarda durduktan sonra senin katında kapı açılınsın, çık dışarı, çok tanıdıklara “günaydın”, “n’aber” de, az tanıdıklara selam verirmiş gibi gülümse (eğer sana bakmadıysa aptal konumuna düşmemek için dozunda bir gülümseme), kahve makinesinden kahveni al, paravanları geç, birkaç paravan daha geç, kendi paravanlarına geldin, yani odana, bilgisayarını aç, excel’leri, finans programlarını çalıştır, birkaç saat sonraki toplantıya kadar en kazançlı sistemi oluştur...

Zaman, benim işimde kilit kelime. Gençken Hollywood filmlerinde işadamı karakterlerinin ağzından şu tarz replikler duyar ve uyuz olurum hep: “Zaman demek para demek. Tik tak. (parmak şıklatır) 1 dolar, 2 dolar, şu an geçen zamanla birlikte kaybediyorum, 3 dolar oldu, haydi adamım...”. “Vakit nakittir” de en sevmediğim atasözüydü, atalar hangi ara kapitalist olmuşlardı? Fakat şimdi bu klişe söz hayatımı özetliyor. Zaman demek para demek. Kaybettiğim her saniye, kaybettiğim para, kazandığım her saniye, kazandığım para anlamına geliyor. İşe, bina dışında toplantım olmadığı müddetçe metroyla gitmemin sebebi de bu, burası İstanbul...

Bugün, zaman = para denklemini iyi kullandım, beklediğimden kısa süren telefon görüşmeleri, hızla biten toplantılar, borsada şanslı gidişat derken şirkete ve müşterilerimize iyi para kazandırdım. Başarılı bir gün oldu. Ofisten çıkarken patronuma “İyi günler” derken daha yüksek sesli ve içten bir “İyi günler” yanıtı almamdan da anlaşılıyordu başarılı olduğum. Şimdi sıra bunu kutlamaya gelmişti. İşten sonra Aslı’yla buluştum, güzel bir yemek yedik Nişantaşı’nda. Yemek sonrası ona gittik, kahve içtik,

hazır kahve içmişken aşkımızı tazeledik. Akşam eve dönerken Tolga'ya uğradım, son çapkınlığını böbürlenerek anlattı. "Aman Esra'ya çaktırma" dedi. Ben de gülümsedim. Başkası böyle bir şey anlatsa tepkim farklı olabilirdi.

Her neyse saat 23.45 olmuş, uzun zamandır günlük yazmıyordum, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Şimdi diş fırçalamaya 2 dakika gitse, diğer ihtiyaçlar, çöpü dışarı bırakmak, pijama giymek, antidepresan almak vesaire derken saat 24.00'te kafamı yastığa koyarım. Saat başlarına denk gelen hesaplara bayılıyorum!